

Nr 119.

Av herr Andersson i Gisselås m. fl., om höjning av anslaget till befrämjande i allmänhet av nötboskapsaveln.

Under nionde huvudtiteln (p. 58) föreslås i likhet med vad som anvisats för innevarande budgetår ett anslag på 300 000 kronor till befrämjande i allmänhet av nötkreatursaveln. Lantbruksstyrelsen har för sin del hemställt, att anslaget härför måtte uppföras med 323 000 kronor för att möjliggöra 20 000 kronor högre anslag till tjurföreningsverksamheten och 3 000 kronor högre bidrag för bekämpande av ofruktksamheten hos svensk kullig boskap.

Den nya lagstiftningen om tjurbesiktningstvång, som redan genomförts eller vid 1946 års ingång kommer att vara genomförd inom åtskilliga hushållningssällskaps områden, har haft den med lagstiftningen avsedda effekten, att man nu allmänare än förr strävar efter att skaffa sig ett bättre tjurmaterial. Inom bondejordbruk och småbruk sker detta på det för dessa jordbruk lämpligaste sättet genom bildande av tjurföreningar. Antalet bidragsberättigade tjurföreningar har därigenom ökats, och de bidrag, som under senare år kunnat utdelas, ha varit avsevärt lägre än som avsetts, när nu gällande bestämmelser om bidragens storlek fastställdes. Sänkt penningvärde har också minskat bidragens realvärde. De utgående bidragen spela dock för nybildade tjurföreningar en inte ringa roll och möjliggöra för dem att vid köp av avelstjurar hålla en högre standard än annars skulle varit möjligt. Inom vissa orter har behovet av medel till nya tjurföreningar varit så stort, att hushållningssällskapen måst tigga medel från jordbrukets organisationer eller nedskriva utgående anslag till äldre föreningar med 30 à 40 %. Samtidigt som vi anse, att en omprövning av nu gällande grunder för statsbidragets storlek till tjurföreningarna snart är av utvecklingen påkallad, anse vi den mycket försiktiga ökning av utgående anslag, som lantbruksstyrelsen påkallat för att under kommande budgetår möta anslagsbehovet från nybildade tjurföreningar, synnerligen väl motiverad.

Den svenska kulliga boskapens svaghet i fråga om fruktsamheten är värd att uppmärksammas. För dem, som skaffat sig kännedom om denna boskap i samband med förra årets generalmönstring av densamma vid distriktslantbruksmötet i Umeå, står det klart vilken tillgång vi äga i denna för Norrlands jordbruk så väl avpassade nötkreatursras. Dess svaghet i fråga om fruktsamhet kan med nuvarande kännedom om ärftlighetslagarna bekämpas, och bekämpandet har utsikt att lyckas bäst, ju mera energiskt och utan tidsutdräkt det bedrivs. De medel, som avelsföreningen för svensk

kullig boskap anser sig behöva för detta ändamål, böra därför utan nedprutning ställas till dess förfogande.

Med stöd av vad vi här anfört få vi hemställa, att riksdagen måtte besluta,

att för ökat anslag till tjuvföreningar och bekämpande av ofruksamhet inom svensk kullig boskap anslaget under nionde huvudtiteln (p. 58) till befrämjande i allmänhet av nötboskapsaveln måtte upptagas med ett till 323 000 kronor förhöjt belopp.

Stockholm den 18 januari 1945.

Andr. Andersson,
Gisselås.

Einar Hægglom.

Brynolf Stattin.

Märta Boman.

C. Oscar Nolin.

Ragnar Sveningsson.

Carl Lindmark.

Ernst V. Staxäng.
